

La cortina a mig córrer deixa entreveure els edificis dels voltants, la pluja incansable i el veí salvant la roba que va estendre ahir quan regnava un sol de justícia.

Tindrem temps a realitzar tot el que anhelem en aquests moments. De fet, hem conviscut tota la vida a l'abast de tot allò que ara enyorem , però , després d'aquest temps mort , el partit continuarà.

Mentre salvem i prevenim, tenim l'oportunitat de gaudir. D'un berenar que quasi es converteix en sopar, d'avorrir-nos, del retrobament d'aquell llibre oblidat, de la pizza dels Divendres nit que aquest cop és casolana, de llargues converses serioses i absurdes al mateix nivell, de descobrir que la creativitat no només és un privilegi d'uns quants. De perdre en un joc de taula fins que la dignitat digui prou, d'escoltar la nova melodia que ara canten els carrers, de l'abraçada d'ella i del riure d'ell.

Al cap i a la fi, de gaudir , exprimir i, si s'escau, de compartir el més desitjat dels tresors, el temps. Per mi i per nosaltres.

Deixem que la cortina encara no tapi del tot la finestra, que els ocells ,estranyats, respirin tranquils i que les aigües tornin a desfilar clares i pures.

La meva persona preferida l'altre dia hem va dir: "Jo quan passi tot això, també vull només això". Res i ningú ho podia haver descrit amb tanta claredat. "Jo també", vaig pensar.